

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vsa leta 8 g. — k.
" pol leta 4 " — "
" četrť " 2 " 20 "

Po pošti:
za vsa leta 10 g. — k.
" pol leta 5 " — "
" četrť " 2 " 60 "

SLOVENSKI NAROD.

Vredništvo in opravišstvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Oznaila:

Za navadno trisopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 " " " " 2krat,
4 " " " " 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 80 kr.

Zarad praznikov bomo izdali prihodnji list še le v četrtek.

Ideja jugoslovanstva.

— p. Iz Hrvaškega, 11. dec. [Izv. dop.] IV.

Za rešenje slovanskega vprašanja v velikem sta bila do sedaj dva načina postavljena. Prvi način je ideja sveslovske federacije, ali tako imenovani panslavizem. To idejo je prvi postavil in razvijal ruski emigrant Hercen. V svojem časopisu „Kolokolu“, ki ga je v Londonu izdajal, propagiral je to idejo, ter se naravnost tudi za rešitavracijo Poljske izjavil, kar mu je dosta neprijatelj na Ruskem naredilo. — Drugi način je ideja panrusizma. Njo zastopa in razširjuje Katkov v svojem časopisu „Moskovske viedomosti.“ Za njo delujejo tudi slovanski dobrotvorni komiteti, kateri se od leta do leta na Ruskem množé. Sicer se čuje, da je Katkov mnogo svoje prejšnje veljavnosti in mnogo svojega prvotnega vpliva zgubil, ter da se na Ruskem javno mnenje bolj in bolj ideji slovanske federacije pripogiblje, ktere zastopnik je po smrti Hercena postal bivši ruski general Fadjejev. On je pisal v panslavističnem duhu znano, po vseh avstrijskih časopisih pregledano brošuro, v kateri naravnost kaže, da je v Avstriji ključ rešenja slovanskega vprašanja, ter da je prvi korak k temu rešenju razval in razkršenje Avstrije. On Rusijo naravnost poziva, naj rešenje slovanskega vprašanja prej ko preje v roke vzame. Ruska vlada je odpustila Fadjejeva, da Avstriji navidezno zadovoljščino da, iz službe, iz česa pa ne sledi, da ona ne stoji za njim in za njegovo brošuro; da! celo verjetno je, da je ona z njim porazumljena. Fadjejev je ruski Laguerrier. V tem smislu se je ob svojem času tudi njegova brošura sodila in cenila.

Naši državniki plaše se slovanskega vprašanja posebno zato, ker slovansko federacijo, in brž ko ne tudi idejo jugoslovanstva s panslavizmom v isti koš mečejo, ter menijo, da je eno z drugim kongruentno, vendar je pa med njima velika in bitna razlika. Prva tirjatev nas Jugoslovanov je ta, da si pridobimo poročstva našega obstanka, kar smo že večkrat naglasili, in kar ne bomo prestali tako dolgo naglaševati, dokler ne bomo v posestvu vseh teh poročtev. V kolikor mogoče prejšnjo in lajšo dosego teh poročtev zedinili smo se v ljubljanskem programu, ki ga imamo za tisto „oriflamo“, pod katero se bomo za našo eksistenco borili. Tudi mi Jugoslovani hočemo biti en faktor politične sile habsburške monarhije; na avstro-ogerski vladi stoji, ali hoče s slabljenjem tega faktorja tudi sebe slabiti, ali pa s podkrepljenjem tega faktorja tudi sebe okrepiti. Če bo avstro-ogerska vlada nas oslabilene v račune svojih političnih akcij jemala, bodo ti računi a priori slab vspeh kazali. Slabo jugoslovanstvo je hroma noga habsburške monarhije. Krepko jugoslovanstvo pa ni samo čila noga, ampak tudi krepka roka desnica, ki bi jo turškim Slovanom podati mogla. Način, kako se dá jugoslovanstvo okrepiti, povedan je v ljubljanskem programu. Izpeljava ljubljanskega programa ne bo nikogar žalila. Mi v naš orsag ne vlačimo noben ptuj narod, kterege bi strah bilo, ka ne bi v politični zvezi z nami na svoji narodnosti škodo trpel. —

Vzdrževanje samega sebe je najsilnejši nagon. Vtapljaljoči kliče celi svet na pomagaj! ter tistega za

roko zgrabi, ki mu jo prvi poda, ne gledaje na to: kdo je. Če ti brat ovco odnese, je tvoj brat volk; — če ti pa volk ovco prinese, je volk tvoj brat: pravi naš narod. Naj se to na merodajnem mestu ne sprevidi. — Mi Jugoslovani hočemo tudi dušno živeti, ter si hočemo zedinjeni svoje lastno kulturno ognjišče zgraditi. Do sedaj smo, kakor lačni Lazari od tistih drobtinice živeli, ki so drugim od bogato obloženih miz padale, pa še te drobtinice nam je nevoščljivost zavidala.

Ljubljanskemu programu Nemci Cislajtanci posebno to očitajo, ka Avstrije nikjer ne spoznava. Na Hrvaškem očita se mu ravno nasprotje. Magjaroni dé, da utegne ljubljanski program Hrvatom zopet Avstrijo na vrat obesiti. Obojno očitaje je krivo, obojno izvira iz hudobije nasproti našim težnjam. Obojno očitaje je dokaz, da nobenemu naših nasprotnikov po volji učiniti ne moremo: Nemcem brez Avstrije ne, — Magjaronom z Avstrijo ne!

Res je: Ljubljanski program Avstrije ne imenuje. Zakaj ne? — Zato ker stare Avstrije denes faktično nikjer več ni, kar je že dr. Costa omenjal pri adresni debati kranjski.

Stare Avstrije ni več. Nam Jugoslovanom je tudi celo všeč, da ji ni več. Mi za njo tačas, ko jo je Solferino in Sadova podrla, nismo ne ene solze potočili. Stara Avstrija za nas Jugoslovane ni nič storila, mi pa za njo mnogo in premnogo. Brez naše pomoči bi se bila že leta 1848. na drobne kosce raztočila. Mesto kruha dobili smo od nje v zahvalnost kamen. S čem so se bili Magjari kaznili, s tem smo bili mi nagradjeni. Mi stari Avstriji druga ne želimo, nego: requiescat in pace! — Nove Avstrije? te pa še denes nikjer ni. Morebiti se stvara, mi ne vemo za to. Kakor je Beust rekel, da Evrope ni več, ker so se njeni mednarodni ugovori prostovoljno lomiti začeli, ravno tako, da! še z večo pravico bi bil mogel reči: Avstrije ni več! — Če pa kdo ve za novo Avstrijo, naj reče kje je, tudi mi jo bomo šli čestiti. Kar se denes še za Avstrijo ima, to je fikcija, kakor je fikcija še marsičesa drugo. Kdo se denes za to fiktivno Avstrijo še esofira? Resnično govorjeno: nikdo! — Slovani Nemcem očitujejo, da Nemci niso Avstrijci, ker vse preveč v Nemčijo ven gledajo. — Nemci to očitaje Slovanom nazaj vržejo, češ: vi pa v Moskvo na božje pote hodite: Obojno očitaje je resnično. Sicer se pa Nemci s pestjo po prsah tolčejo in pridušujejo, da so z dušo in telesom skoz in skoz Avstrije; isto tako dokazujejo Slovani svoje Avstrijstvo. — Kakoršno Avstrijo Nemci hočejo, takovšne mi Slovani nečemo; in narobe: mi Slovani hočemo vsem narodom pravično Avstrijo, Nemci pa take nečejo. Avstrija je po tem takem nemogoča, in ker je nemogoča, je tudi nikjer ni. Ljubljanski program je gledé tega veliki korak naprej storil, da je lažljivo in hipavsko dosedanje stališče premagal, ter mesto nesoče Avstrije habsburško monarhijo poudarjal. Dosta žalostno, da je tako daleč prišlo, ka habsburška monarhija denes še pravega geografičnega imena več nima, da je brezimeno stvorjenje. Mi Slovani na tem nismo krivi. Oficialno ime: Avstro-Ogerska monarhija je le začasno ime. V sili se je skrpnilo. Ono ne pove, česar bi povedati imelo. Češka ne spada ne na Avstrijo ne na Oggersko, Galicija ravno tako ne, trojedna kraljevina tudi ne. Če bi se Avstro-Ogerski monarhiji to odvzelo, česar v njenem imeni ni povedano, bi jej še polovica ne ostala. Ne da se ta-

jiti, da je še mnogo blagih duš, ki imajo še gorko srce za Avstrijo. Te blage dušice iščejo Avstrijo v delegacijah. V delegaciji jim rečejo, da Avstrije tam ni več, ampak da je v državni zbor na Dunaj zletela. V državnem zboru na Dunaji jim rečejo, da tam Avstrije ni več, ampak da je v deželne zbornice zletela. V deželnih zborih jim pa rečejo, da je tam ni več, ampak da je nazaj v delegacije zletela; in tako naprej v kolobarji kakor golobje v znani narodni igri. Tiste dobre dušice pa, ki so Avstrijo do sedaj povsod in tod iskale, pa nikjer našle, bili smo posebno mi Jugoslovani.

Mi Jugoslovani imamo denes posel samo s preslajno našo habsburško dinastijo, in z onimi deželami, ki vkupno z nami njeno monarhijo sečinjavajo.

Dopisi.

Iz Ljubljane, 22. dec. [Izv. dop.] — Prihodnja predstava „Dramatičnega društva“ bo kakor oznanjajo včerajšnje „Novice“ 26. t. m., to je na sv. Štefana dan. Tedaj kar eno na drugo! Slovenski diletantje imajo po vsem tem kaj malo časa oddahniti se. Pa — tako je prav! Ne dremati, delati je treba in kazati, da smo na svetu. S takim postopanjem bomo imponirali svojim nasprotnikom in jim neslana usta zamašili. Res veselje je videti, kako krepko življenje se giblje pri dram. društvu vkljub vsem težavam in sitnostim, s kterimi se je boriti pri tako kompliciranem organizmu. Želeti bi bilo, da bi se enaki napredek, enaka živahnost razodevala tudi pri družih naših društvih. Žalostnega srca opazujemo že nekaj časa sem, da n. pr. „Sokol“, razvajeni ljubljeneec našega ljudstva, nekako peša. Znani so nam tudi glavni vzroki tega nevarnega bolehanja in radostno nam je bilo zvedeti, da se bodo neki skoro odpravili. Društveni eksistenciji manjka prvega, najpotrebnejšega faktorja — pravega in naravnega notranjega življenja. Da bi se tej napaki v okom prišlo in prvotni namen telovadnega društva se zopet oživel, je bilo za potrebno spoznano, da se postavi nov telovadni učitelj. Oglasilo se je za to mesto neki več, deloma izvrstnih kompetentov in te dni, kakor slišimo, posvetoval se bo „Sokolov“ odbor, kteremu naj se podeli razpisana. Naša srčna želja je, da si odbor brez ozira na osebo izbere tistega moža, ki je najbolj sposoben važni in težki nalog društvenega učitelja izpolnjevati. Vendar učitelj sam tudi ne bo mogel vse storiti. Kakor povsodi je pri društvih mnogo in morebiti največ ležeče na vodstvu; treba, da bo novemu učitelju odbor krepka podpora. Prihodnji teden se bo sešel redni občni zbor Sokolov; Sokolovci naj tedaj dobro preudarijo, ali so vsi dozdanji odborniki svojo dolžnost storili ali ne. Vse naše odbore menda najbolj tlači to, da je v teh čelbnjakih premalo „delavk“ in preveč „trotoev“. Zato naj bo volilec družabnikom priporočena „reformatio in capite et membris“, in to, kjerkoli je je treba. Prilike, to načelo prakticirati, bodo ljubljanski narodnjaki v kratkem času dovolj imeli: razen „Sokola“ zborovala bo Čitalnica in tudi — tiha, pretiha politična „Slovenija“! Naj se izvolijo v odbore delavne zmožne moči brez ozira na to, ali so pri naših „bogovih“ personae gratae ali ne. Naši voditelji sami pa naj bi tudi sprevideali, da se mora stvar stavljal nad o se be.

Iz Dunaja, 20. decembra. [Izv. dop.] Nemški časopisi na Dunaji, vsi razen Issleibove stare „Presse“

so zdaj začeli iz druge piščalke piskati govoreč o francosko-pruski vojni. Ti nemški časopisi, kateri so skozi tri prve mesece prav z nemško nesramnostjo, oblečeno prav v nemško sofistiko, grdili ves hrabri narod Francozov, ki niso mogli dovolj svoje bralce preveriti, kako spačen in korumpiran je ves rod onkraj Rena: — prisiljeni so zdaj občudovati, kako je zasmehován „advokat“ Gambetta Francoze v provincijah vzdignil na častni boj za slavno domovino. „Nova doba“ vojske se začena, kakor pravi stari kraljevi hinavec v Versaillesu v svojem povelji na armado, v katerem je, kakor „Wand.“ dobro omeni, zdajci „boga“ zaklicati pozabil, a nemški narod pozivljaj, naj neutrudno naprej kri prelija za svoje hlapčevanje. — Nemško nečloveško vojskovanje, katero se nadaljuje samo zaradi nasitenja nemške dežel-požrešnosti, — žene torej že pri največjih nemških kričočih rudečico s rama v lice, kajti resnica je velikanska postala, da jo vidijo tudi tisti, katerim so avstrijski Prusi oči zavezali. Zatorej se zdaj obračajo, ali vsaj potuhujejo račune, da bode občinstvo pozabilo, kako so govorili prej.

A mi Slovani, ki smo zgodaj spoznali in pravili, kaj nemška vojska pomenja, mi ne smemo Nemcem, posebno kričačem po naših mestih: Ljubljani, Mariboru, Celji itd. nikdar pozabiti, kako so to zmagonosno prusko pikelhavbo slavili. Nauk, kateri je nam dalo zadržanje posebno avstrijskih Nemcev, njih govor o francoski republiki, ko je vstala in se v bran postavila razbojniško po francoski zemlji segajočemu sovražniku; nauk, ki smo ga dobili tačas o nemški svobodoumnosti, nam bodi nepozabljiv. Vedeli bomo, kaka je tista nemška svoboda in kultura, o kateri nam vsiljeni in prisiljeni tujci hodijo v deželo kramarit.

Cesarja imajo, in njih pesem je zdaj, kakor en časnik dobro pravi: „wir sind ein einig volk — von knechten.“ Privoščimo jim to, kar so sami tako navdušeno opevali, v svojih „siegesfest-ih“ opivali!

Slovan pak, gledajoč na Francosko, in videč, kake čudeže hrabrosti dela prodán, izdán in oropan narod pod barjakom republike, uči se, navdušuje se, kaj svoboda premore. Kako neizmerno vzvišen je še ondan zasramovan francoski narod v svoji nesreči nad nemškim, ki je hlapčevsko hlapce poslal nest pred Pariz staremu možu znamenje novega titula, po katerem bode tepel in trl svobodo domá.

Tukajšna slovenska, hrvatska in srbska mladina hoče skupno napraviti manifestacijo soglasenja z jugoslovanskim programom, kakor se je sklenil v Ljubljani. To je važno, ker tajiti nihče ne more, da ima naša mladina v bodočnosti s peresom, besedo in djanjem za narodno politiko delati. Omenim še posebno, da so tukajšni mladi Srbi dozdej navdušeno izrekli se za to

idejo, kljub „Zastavi“, katere članek „Slovenija“ je bil omenjevan v zadnjih dveh „Narodovih“ številkah. „Zastava“ je v broji 142. (dva lista pozneje) prinesla drug članek pod napisom „Jedinstvo južni(h) Slovena.“ Članek je podoben prvemu, v bistvu izgovarja isto. Poostren in pojasnen je v več rečeh. Tako n. pr. poudarja, da so Slovenci res važen faktor Jugoslovanstva in Slovanstva zaradi Adrije. A ostaje pri prvi misli, da nas Slovence (po razpadu Avstrije, kateri se „Zastavi“ gotov zdi) more samo vse Slovanstvo rešiti. Navaja znanega nemškega (pesnika in) véliko-politikarja Kinkel-na, kateri naravnost izgovarja, da bode Prusija bojevala se za Slovenijo zaradi Trsta in jadranskega morja. Omenja, da bodo tudi Lahji po Trstu in velicem kosu Slovenije segali. *) Ko bi Rusija — pravi „Zastava“ — diplomatično Slovenijo Prusom prodala, Jugoslovanstvo jo ne more oreti. — To je vse res. A dokler nimamo nobenega vzroka misliti, da bi slovanska Rusija (če Avstrijo delé Prusi in drugi) nas in mnogo Hrvatov kar po judovski „zašabrala“, tako dolgo tudi Srbi nimajo vzroka odtežati svoje pomoči.

Pripoveduje se mi, da je tudi „Napredak“ (tudi ogersko-srbski list) prinesel članek, v katerem ni zadovoljen z nami Slovenci, ker smo taki strašni „Avstrijci“, da hočemo sami Avstrijo rešiti. Bral ga nisem še sam, — ako je članek zanimljiv, morda ga vam tudi v posnetku pošljem.

Torej dva srbska lista v Avstro-Ogerski izhajajoča se našega „austriacizma“ bojita. Bogme, še sami nismo znali, da smo taki strašni „splošni“ domoljubi! In če se nam celo strah mála na steno, da bi mogoče bilo, ka nas po premagani Avstriji Rusija kar diplomatično v prusko mesnico narodne smrti pošlje, — hudirja, nazadnje bomo res še to Avstrijo molili. A naj pride kar hoče, mi zaupamo v bodočnost, v bodočo srečo slovanstva in hočemo po geslu slavnega pariškega bramboveca za narodne pravice in za svoje življenje „bojevati, bojevati, zmerom bojevati!“ Mi vidimo gotovo rešitev pred sabo; a tudi ko bi rešitev dvomna bila, ko bi mogočnost da slovenski narod pogine v žrelu prusko-nemške požrešnosti, mi sinovi slovenskega naroda stojmo, borimo se! Brez hrabrega obupnega boja pasti je sramota.

Živeli Francozi!

*) Italijanski sloveči časnikar in zgodovinar Pacifico Valsusi je pisal januarja meseca 1870 v Florenci v uradni italijanski list „Gaz. uff. del regno d'Italia“ obširen članek, v katerem kot nalogo bodoče Italije navaja, da si mora dobiti Trst, vse Goriško, pol Kranjskega in Istro; da se morajo tu Slovani z laškim orožjem italijanski kulturi podvreči. Torej ima „Z.“ tu prav. Pis.

Politični razgled.

Naši ustavoverci so praznovali 21. t. m. svojo ustavo. Peli so in pili in dobre volje bili. Dr. Schaffer v Ljubljani je pil na zedinjeno Nemčijo in „Tagbl.“ potem nesramno dovolj govori v avstrijskem patrijotizmu, ki se je kazal med ustavoverneži.

Ministerska kriza se vleče kakor morska kača. Grof Potocki je te dni na Dunaji zopet prosil cesarja, naj bi brž ko brž rešil ministersko prošnjo za odpust, a dobil je izogiben odgovor. Med tem si ustavoverna stranka dela novo upanje, da jej pade zopet kormilo v roke in že imenuje kot svoja kandidata pošteni-jaka Giskro in Herbsta. Dokler se cesar ne vrne iz Tirolskega, se pač nič ne bode določilo. Na Tirolskem je ljudstvo prav delavno in hoče v adresah in peticijah cesarju odkriti oči, kako se zdaj in kako se je do zdaj v državi gospodarilo. Mi moramo to tirolsko taktiko hvaliti in posnemanju priporočati. Čez glave sedanje vlade se mora mir napraviti med narodi. Edini ki imajo kaj interesa do tega, da se naša monarhija ohrani, so narodi in cesar, posamezni drugi kričači tirajo ne-avstrijsko in osebno politiko in treba jim je čem preje tem bolj usta zamašiti. Čisto naravsko je seveda, da se zdaj dunajske novine po vsej sili rinejo med cesarja in med ljudstvo.

Iz Versailles so poslali na Dunaj diplomatično noto, ki govori o razmerji med novo Nemčijo in staro Avstrijo. Nota pravi, da se Prusija ne misli dotikati praške pogodbe. Na Dunaji so bili začeli kakor so že zunanjemu svetu z malim zadovoljni peti vesele himne, češ da hoče Bismark Avstrijo vendar le sprejeti v svoje prijateljstvo in jej dovoliti, da bi smela nekako pri peči iz lesene nemške skleda jesti. Zdej pa jim nekdo razlaga, da to varovanje praške pogodbe samo toliko pomeni, da ima Avstrija za zdaj vsaj iz Nemčije pahnena ostati, in si svojo bodočnost uravnati, kakor bo vedela in znala: na to na Dunaji dolgi obrazi in potlačeno nemško čustvo. Prosit!

Na bojiščih se nam zdaj tako zdi, kakor da bi od daleč gledali „šah“ igrati. Pač vidimo, kako tuda ena stranka zgubi svojega kralja, kako druga šanzira s stolpom itd., a kaj je prav za prav obeh namen, se ne dá določiti, razen tega, da hoče druga drugo oškodovati in uničiti. Francozi so zdaj svojo zapadno armado pod generalom Chaney prišli v Le Mans. Ali pa bodo tuj pričakovali Nemce, ki so jim za petami, ali se bodo marveč umaknili nazaj do Conlie, kjer imajo dobro utrjen tabor, ali se bodo celo do Alencon umikali in še le tam s sovražnikom poprijeli, tega morebiti niti Francozi ne vedó in se bodo v trenutku za eno ali drugo odločili, kakor jim bo položaj in korist velevala.

Listek.

Slovensko dramatično društvo.

* Iz Ljubljane, 20. dan dec. [Izv. dop.]

Če se ne motim Vaš čislani list v tekoči sezoni o predstavah dramatičnega društva ni prinesel še nikdar nobenega poročila. Lani je bilo to drugače: recenzije — in včasih zelo obširne — bile so stalna rubrika „Slov. Naroda“. Ali letos niste dobili poročil, ali so bila taka, da jih niste hoteli priobčiti? Jako je obžalovati, če mej prijatelji svojega lista nimate nobenega, ki bi Vam v tem oziru pomagal izpolnjevati časni-karske dolžnosti. Vsake najpohlevnejše „besede“ najmanjše čitalnice se še kdo usmili ter kaj o njej posvetu raztrobi — o javnih predstavah dramatičnega društva v glasilu slovenske inteligencije ni duha ni sluha. In vendar se na drugi strani v enomer poudarja važnost dramatičnega društ. in potreba njegovega krepkega razvoja! *) Pa bodi si to kakor hoče. Kar je zamu-

jeno, ne da se lahko več popraviti in jaz mislim spregovoriti nekoliko besed samo o poslednji slovenski pred-stavi v deželnem gledališču. Igrala se je, kakor je Vam znano, Linhartova komedija „Matiček se ženi“, ena najstarejših slovenskih iger. Če pravim, da je dram. društvo igró iz pijetete, iz galanterije — bi rekel — do njene literarno-historične vrednosti na oder spravilo, sem najbrže pravo zadel. Ko bi bil igralni komité to „komedijo“ natanko in bolj ostro prerešeti, bi bila menda ostala v knjižnici; kajti ne da se pač tajiti, da je to dramatično delo za zdajni okus vendar preveč zastarelo. Zapletek je sicer umeten, vendar ima preveč najvinih momentov, na vsak način pa je silno raztegnen. Ravno v tem pa tiči velika nevarnost za predstavljajanje, ker igra mora biti izborna gladko igrana, da ne dolgočasi in propade. Pa pustimo igró in poglejmo rajše, kako se je igrala. Začnimo pri damah. Gospodična Hónova („Baronka“) imela je sicer lepo a memo družih najmenj hvaležno nalogo, izpeljala jo je vse hvale vredno. Gospodična je pred vsémi spsobna za salonske naloge, za katere jo priporoča že

njena vnanjost in njeno vedenje. Gospá Odijeva („Nežika“) je bila v svojem elementu; igrala je kakor po navadi premišljeno in živo, nekateri momenti so bili kar izvrstni. Gospodična Brusova, pristréni ljubljene slovenskega občinstva, imela je ta pot žalibog premajhno nalogo, da bi se bila mogla odlikovati s svojim igranjem; ni mi pa treba omenjati, da je ona ne le eden najlepših temuč tudi eden najkrepkejših stebrov slovenskega gledališča; če bo tako napredovala kakor doslej, imela bo slovenska Talija izvrstno svečeno. Izmed igralcev mora se ve da prvi na vrsto priti gosp. Šusteršič, ki je „Matička“ delal, tedaj glavno in najhvaležnejšo nalogo imel. Vsak, kdor bi rekel, da gosp. Š. ni dobro igral, delal bi mu veliko krivico. Toda ne moremo si kaj, da bi gledé tega igralca ravno v tem primerljaji ne omenili nekterih stvari, katere nas že davno tiščé. Gosp. Š. ima izreden igralski talent in je že marsikteri nalog slavno izvršil; pa nekaj časa sem že je očitno videti, da se g. Š. zanemarja, da svoje naloge prav temeljito ne študira in se je še celó do dobrega na pamet ne nauči, tako da se mora popolnem na „podzemeljskega pomočnika“ zanašati. Prvi pogoj dobrega igranja pa je, da je igralec skozi in skozi trden v svoji nalogi. Gospodu Š. je to tem bolj potrebno, ker mu — vsaj v slovenskem — jezik prav gladko ne teče in se rad spodtika. Jaz bi tega tú ne razpravljaj, ko bi ne bilo meni na tem ležeče, da si g.

*) Kakor lani tako bi bili tudi letos jako radi poročali o delovanju dramatičnega društva in mu v našem listu odmerili toliko prostora, kolikor ga tirja važnost in vse hvale vredno prizadevanje tega marljivega društva. A v Ljubljani se ni našla blaga duša, ki bi bila naš list in dramatično društvo vsaj toliko podpirala, da bi bila sem ter tje poročala. Radi bi bili celo plačevali našim okoliščinam primeren honorar, dasiravno bi upravo naš list — na goli in velike žrtve osnovan — smel pričakovati, da je med narodom toliko domoljubja, ka bodo vsaj odličnejši med

Tudi Nemci se bližajo Le Mansu, vendar vse čete tje ne morejo dospeti pred 24. t. m. Sicer so pa Francozi tako v nejasnem gledé nemškega gibanja, kakor nasprotno. 20. t. m. so se Nemci tolkli z Francozi pri Monaie, kar bi kazalo, da imate obé armadi jako raztegnena krila. Nemci so Francozom v toliko preleži, ker imajo urno konjištvo in tako lažje pozvedajo in pregledujejo nasprotnikovo gibanje. Nasprotno pa bodo v teh bojih Francozi po številu močnejši, kar dozda še nobenkrat in v robeni bitki ni bilo. Soditi bi pač tudi bilo, da bodo Francozi pogumnejši nego Nemci, katerim so že moči utripale in ki zdaj tudi več ne vedó, za kaj se vojskujejo, in katerim je dolga vojska in huda zima prvotno navdušenje gotovo ohladila do pod leda. Pri Parizu je bil zadnje dni majhen boj. Trochu je iz Pariza napadel Nemce, a se zopet umaknil nazaj. O zmagi ni govoriti na nobeno stran — menda Trochu bolj svoje čete skuša in vadi, ter nadleguje sovražnika brez družega namena.

Razne stvari.

* (Iz mariborske nižje gimnazije.) Prof. Schaller je v IV. razredu tukajšne gimnazije javno tako razžaljivo govoril proti Slovencem, da so vsi dijaki razen 4 Nemcev in enega Slovenca zapustili šolo. V I. razredu je profesor Süss proti Slovencem tako šušal, da so ga mladi dijaki izropotali. Stvar je tako kričeča, da je celo tukajšna nemškutarska gimnazijska direkcija pričela disciplinarno preiskavanje proti profesorju Schallerju in Süssu. Preiskavanje se zdaj vodi še bolj na tihem. Dvojno pa smemo že zdaj tirjati od direkcije: 1. da vso zadevo predloži učiteljskemu zboru in 2. da preiskavanje odstopi kazenski sodnji, ki mora proti omenjenima učiteljima postopati po §. 302. kazenskega zakonika — ako je sploh kazenski zakonik še obče veljaven. Natančneje bomo poročali.

* (Dunajka „Zukunft“) je pretekli torek prišepala z nekim odgovorom na našo „razno stvar“ tiskano pod naslovom „Svobodno“ v 139. šte. „Slov. Naroda.“ Pisatelju tega odgovora se vidi, da je bil zadnje čase v zaporu v slabem društvu in da zdaj hoče v publicistiko preseliti nek tón, ki je v gotovih obupnih krogih navaden in morebiti tudi opravičen, kterege pa ne želimo udomačenega videti po našem časopisju. Štrastna pohlepnost, s katero g. Jordan psovalke proti nam kopiči, a se ogiblje pravega odgovora ali tudi le izgovora, je najbolji dokaz, da smo bili s svojo notico zadeli na bolno meso. G. Alešovec, vrednik „Brenčelja“, nam je pisal, da je vpleten v sodnijsko preis-

Š. svoje napake odvadi, kar pojde prav lahko, če g. Š. le hoče. Škoda bi bilo, ako bi se tak očitni talent, preslepljen od pohvale in smeha občinstva, kteremu se komik zmerom bolje in prej prikupi nego tragik, pogubil zaradi domišljije, da je že došel vrhunec igralske umetnosti. Prizadevajte si v vsaki nalogi toliko truda kakor včasih lani, g. Š., in videli boste, da bo Vaše igranje še enkrat tolik vspéh imelo. — Gospod Noll („Baron“) neutrudni režiser je prav sročno zmogel svojo nalogo; njemu bi bilo le nekoliko več miru v igranju priporočati, ker vedno nepotrebno tekanje po odru in neprenehano gibanje s životom zeló moti. Gospod P. Kajzel je bil tako „fleten“ „učenc“, da se ga ne-ktero žensko oko ni moglo nagledati; pa tudi igral je prav dobro. Manjše naloge so bile dostojno predstavljane, posebno dobra figura je bil „Budalo.“ Skupno igranje ni bilo tako korektno, kakor pri prejšnjih predstavah dram. društva; vzrok temu bil je pa menda ta, ker je bil neki prekratek čas odmerjen učenju. Da bi se mi ne očitala pozabljenost, moram, dostaviti da se je pevski zbor tudi dobro obnesel; posla pač ni imel mnogo. — Gledališče je bilo spet jako dobro obiskano, tako da dramatično društvo mora biti prav zadovoljno. Le eno stvar naj še na kratko opominim; nadzorništvo slovenskih predstav naj dopové šepetalcu, da ima govoriti samo za igralce, ne za vse občinstvo. Končno pa bi vprašal, ali ne vé kdo kdaj povedati, kakó, posebno pa od katerih oseb je bil igran „Matiček“ leta 1849?

kavanje, ktero se je natvezlo listu „Zuk.“ To je res in „Zuk.“ sama priznava. Kar „Zuk.“ piše o veleizdaji in kaljenem javnem miru, ne dela razlike in je prazno zvijanje od njene strani. Na dalje je g. Alešovec pisal, da rokopis ni bil najden. Tega „Zuk.“ niti ne potrjuje niti ne zavrača, pač pa pravi, da je to „Nederträchtigkeit in unverschämte Lüge.“ Gosp. Alešovec je mislil, da rokopis ni najden in je imel čisto pravico vprašati, kako je sodnija izvedela njegovo ime. Tú ima le dve poti, ktere je tudi g. Alešovec pogodil: izdaja ali pa vohunstvo! „Zuk.“ pravi, da vse rokopise skrbno uničuje; ako je to res, vohunstvo ni mogoče, in mi na vohunstvo nismo mogli verovati, tudi predno je „Zuk.“ prišla s svojim polovičarskim odgovorom — in „Zuk.“ nam bo dopuščala, da smemo po svojih skušnjah verovati, kar hočemo; do zdaj „Zuk.“ ni nič storila, da bi nas bolje podučila. Kako je prišel Alešovec v preiskavanje, o tem se javno govori, in „Zuk.“ bi bila imela to ali pojasniti ali pa molčati; ako zdaj okolo sebe meča z „unverschämtheit“, mora ta lastnost vsa na njej običati. Kakor se je zvedelo ime g. Avša v Zagrebu, tako se je zvedelo Alešovecovo in to zadostuje za vse tiste, ki bodo hoteli še kaj za „Zuk.“ pisati. O židovskih listih nam enaki dogodjaji niso znani. Mi smo rekli nadalje, da je „Zukunft“ nepoštena. Je tudi! S početka leta je obljubila, da bode izhajala na 6 straneh in je za 6 strani na dan pobrala naročnino. Koliko strani široka „Zukunft“ zdaj že dolgo dolgo izhaja? In ne le to. Ako je bila „Zuk.“ denes konfiscirana, je jutri prinesla res 6 strani, a rekla, da je to odškodnina za konfiscirani list. Lepa odškodnina, ako se mi to za včeraj in denes dá, kar smem tirjati že samo za denes. Je-li to pošteno? To je spekulacija na neumnost občinstva. In zadnje čase je celo 3. stran na pol inseratu žrtvovana, o čemur bi v oči gledal njenim nesrečam nič ne rekli, ko bi se „Zuk.“ vedla kot nesrečnica, milosti vredna, a ne kot ošabnica, ki milosti ne dá in ne jemlje. Če g. Jordan pravi, da je sedel za tuje članke, ne kaže to niti njegove vredniške zmožnosti, niti vredniške previdnosti, in ne govori proti nam, ampak k večjemu proti njemu. Jako slabo se tudi pristuje ošabnost in prepovzdigovanje opozicijskemu listu, ki je na mestu uvodnega članka tiskal adresu poslanske zbornice in Beustov odgovor na česko spomenico; jako slabo se ošabnost pristuje listu, ki največ literarnega honorara plačuje brusarju za mnogokrhane škarije. G. Jordan se konečno ponša s svojo zrelostjo in starostjo, in tú mu radi pritegnemo, da se nismo kakor on zorili pri stari „Pressi“, in da je on pri vsej svoji starosti svoj list tako dozorel, da brez škode pade iz drevesa slavenske publicistike potrjuje prigoovor: Alter schützt vor Thorheit nicht. S svojo robatostjo in smešno ošabnostjo g. Jordan pri nas ne bo nič opravil: mi nismo Delpinova mati in ne maramo za cijankali! Svojo mladost si pa radi damo očitati in le Boga prosimo, da bi se v starosti še mi ne smešili tako, kakor se smeši g. Jordan.

* („Südsl. Zeitung“) Denašnjemu listu smo prideli vabilo na naročbo „Südsl. Zeitung“, ki bode od novega leta počemši izhajala v vojaškem Sisku. Programu in vabilu imamo za naše občinstvo nekoliko dostaviti. Potreba časopisa, ki bi v nemškem jeziku v redno zastopal južnoslavenske koristi, je očitna in že mnogokrat poudarjena ter dokazana. Gg. J. Pravs in J. Vončina sta se lotila tega težavnega početja, in gotovo po vsej pravici zaslužujeta, da ju podpira vsak rodoljub po svoji moči. Marsikomu se bode morebiti proglašeni program preozek zdel; naj ga to ne moti. „Südsl. Ztg.“ je fuzija z ljubljansko „die Save“, ki je imela zastopati slovenske koristi in program „Save“ je sam ob sebi prešel v program „Südsl. Ztg.“ Vredništvo bode skrbelo, da bodo slovenske koristi in zadeve kolikor najbolje zastopane in našemu občinstvu moremo naznanjati, da si je „Südsl. Ztg.“ kot sovrednika pridobila enega najboljših slov. publicistov in pisateljev, ki je bil vsa leta sem naš najmarljivejši sodelavec. Iz prvega vira vemo, da bode že 1. številka novega časopisa pokazala, ka ni prazna beseda programa zadnji stavek: Es ist übrigens selbstverständlich, dass mit der ungar-kroatischen Aus-

gleichsfrage die Aufgabe der „Südl. Ztg.“ keineswegs erschöpft sein wird.“ Seveda bode tudi ta list svoji nalogi mogel le onda zadostovati, ako najde med občinstvom dostojne dušne in materialne podpore, kateri naj bode prav srčno priporočen.

* („Vienac“) Zdaj ko je „Zvon“ nehal in ko nimamo mnogo upanja, da bi tako hitro dobili slovenskega naslednika, bode med nami mnogo vprašanja, kako beletristično berilo naročiti si za novo leto. Ravno zdaj, ko smo se začeli južni Slaveni zopet bližati in ko bo torej treba, da se v jeziku, zgodovini, običajih, literaturi itd. med seboj bolj in bolj spoznamo in spoštovati učimo, ravno za ta čas moremo in moramo slovenskemu občinstvu najgorkeje priporočati izvrstno pisani in vredovani beletristični list „Vienac“, ki pod vredništvom znanega publicista in pisatelja J. Perkovca vsaki teden enkrat na celi krasni poli v najlepšem tisku izhaja v Zagrebu. G. izdatelj ni rekel preveč, ako v svojem vabilu pravi: „Pozivljuć dakle štovano občinstvo, da se izvoli nanj što mnogobrojnije predplatiti, preporučujemo ga zaštititi svih rodoljuba, koji su uvjereni, da nam je stalo samo do narodnoga napredka. Ma da i ima neizpunjenih želja, možemo se ipak pozvati na sud odličnih pisaca, koji nam izriekom pohvališe nastojanje te nas bodre, da ostanemo na dosadašnjem putu. A najbolja nam je preporuka, što nas perom pomažu i podpiru: P. P., I. T. (pjesnik Kriesnicâ), O. Utješinović, Ostrožinski, Janko Jurković, Vl. Vežić, Franjo Marković, Ivan Dežman, L. Vukelić, B. Milutinov, A. Tkalčević, Armin Pavić, Franjo Ciraki, Aug. Šenoa, Eug. Jos, Tomić, Bl. Lorković, Ivan Zahar, J. Gržetić, Tade Smičiklas, Drag. Jambrečak, J. Peksidr, Franjo Petračić, Armin Šrabc, Vlad. Mažuranić, Dr. Gj. Pilar, Špiro Brusina itd. Uz ovakovu pomoć nadamo se pouzdano vse to večjemu napredku. Pjesme po izbor, izvorne pripoviedke, poučni članci svake ruke, predavanja namijenjena ženskomu spolu kitit će nam list i od nove godine; a što nam je nada sve drago, od sada biti će načina, da uz mnogu pjesmu priobćimo i napjev. Izlazit će „Vienac“ u dosadašnjem vidu i uz dosadašnju cieniu: Na godinu za domaće 6 fr. Za vanjske preplatnike 7 fr. Na pò godine polovica toga. Predplata neka se šalje „Administraciji Viena“ u Zagrebu. Najcienije su pošiljke poštanske naputnice. U Zagrebu prima predplatu knjižara Svetozara Galca u Ilici.“ Naj bi naše občinstvo zlasti naša mladina prav marljivo segla po tem najlepšem lepoznansem listu vsega slavenskoga juga.

x („Brenčelj v lažnjivi obleki“) kteri je izhajal že dve leti po dvakrat na mesec, bo po novem letu izhajal po trikrat na mesec. „Brenčelj“ si je pridobil v dveh letih svojega življenja že toliko prijateljev po vsem slovenskem svetu, da mu je prihodnost gotova. Saj je pa tudi edini humoristični list slovenskega jezika, kterege še ni pokosila smrt slovenskemu časopisju nemile osode. Vendar, da napreduje in zamore dohajati druge liste te baže, treba je, da se ga slovenski narod občno poprime in da se razširi med ljudstvo, za česar je zarad lahko razumljivega jezika in prav domačih burk posebno pripraven. Cena mu je taka, da se je nihče ne sme ustrašiti, namreč po novem letu celo leto le 3 gold., pol leta le 1 gold. 50 kr. in četrt leta le 80 kr., zarad kterih ne bo nihče obožal. Menimo, da ga nam ni treba dalje priporočati, kajti priporočja se sam. Kdor bo dobil prvo številko prihodnjega leta z novo, jako primerno glavo v roke, naj je ne izpusti, temveč naj se brž naroči, ne bo mu žal za denar.

* (Iz Postojne) se nam piše: na 26. tekočega meseca zvečer se napravi veselica v čitalničnih dvorinah po sledečem programu: 1) Godba. 2) Petje. 3) Tombola. 4) Deklamacija. 5) Godba. 6) Veseloigra „Svoje-glavneži“. 7) Godba. 8) Šaloigra „mutec“. — Zopet bomo en vesel in kratkočasen večer imeli, zato se je nadejati velicega števila domačih in tujih gostov.

* (Ljubljansko telovadno društvo Sokol) bo imelo svoj redni občni zbor v četrtek 29. dan decembra ob 7. uri zvečer v telovadnici. Dnevni red naznanimo prihodnjič.

Razprodaja

suknenega, platnenega in drugega manufakturnega blaga
v prodajalnici
Henrika Skodlar-ja
na velikem trgu v Ljubljani. (3)

Einladung zur Pränumeration
auf die wahrhaft patriotisch, echt österreichisch gesinnte und ausgleichsfreundliche politische Wochenschrift

„Der Osten.“

Mit 1. Jänner beginnen wir unseren vierten Jahrgang. Wir werden auch fortan kämpfen für die wahren Interessen Oesterreichs, für die Gleichberechtigung Aller, für das Einvernehmen zwischen den Völkern der Monarchie.

„Der Osten“ bringt zahlreiche und pikante Artikel und Correspondenzen. Mittheilungen aller Art aus dem In- und Auslande, ferner Cours- und Marktberichte, Ziehungen etc. etc.

Ferner erhalten die Abonnenten des „Osten“ jede Woche eine regelmässige

Gratis-Beilage
unter dem Titel:

„Das Wiener Sonntagsblatt.“

in welchem Novellen, Erzählungen, Anekdoten, Gedichte, Räthsel und Charaden mit werthvollen Preisen für die gelungenste Auflösung veröffentlicht werden.

Bei alldem kostet der „Osten“ vierteljährig schon mit Postzusendung

blos 1 fl. 50 kr.

Neu eintretende halbjährige Abonnenten erhalten den Roman: „Die Spione des Grafen Bismarck“, gratis zugesendet.

Die Administration des „Osten“
in Wien, Praterstrasse Nr. 50.

(1)

Ljubljanska - trbiška železnica. Priporočilo.

Okrepčevalnica (restavracija) Jan. Potočnika
na postaji v

Podnartu-Kropa

se priporoča spoštovanemu občinstvu z mnogovrstnimi mrzlimi jedili in pijačami po prav nizki ceni.

Prav tako priporoča podpisani svojo gostilnico in prenočišče tik kolodvora, „pri Podnartovcu“, s pristavkom, da se dobivajo pri njem tudi izvrstna kosila in večerje, posebno okusne postrve in vozovi na vse kraje, kakor: v Kropo, Kamnogorico, na Brezje, v Trzič itd. zlasti za družbe po čuda nizki ceni in jako prostorni.

S spoštovanjem

Janez Pogačnik, gostilničar. (1)

Cenejšje kakor pravo zlato.

pa lepše in elegantnejše je od prof. Rheina iznajdeni zlahtni metal

Rheinovo zlato.

ktero se edino in samo izdeluje v fabrikah

TRAUGOTT FETTEL-NA

Iz tega novega metala, Rheinovo zlato imenovanega, izdelani kinč nepotreben dela prav, kinč, ker ta novi fabrikat gledé barve in oblike nič ne zaostaja za pravim, pri tem pa velja le $\frac{1}{4}$ deli kar se pri pravem kinči računi samo za njegovo izdelovanje. Še strokovnjake naš kinč lahko moti, tako natanko je ponarejen. (8)

Koravdast kinč, od pravega ne razločljiv, zapestnik in uhani f. 1.50, ovratni kinč f. 1.20, večja rešta koravd f. 3, velik zapestnik z uhani f. 2.50.

Granatov kinč: 1 zapestnik 50 kr., veči 80 kr., uhani 50 kr., veči 80 kr.

Cela garnitura iz Rheinovega zlata, zapestnik, uhani z granatovim ali koravdastim kinčem, ali brez tega za basensko ceno 40 kr.

Najnovejši kinči!

Moderno, lepo, cenó, kakor pravo zlato, nikdar ne otemni, motljivo ponarejeno kamenje, krasena emailé!

Zapestniki, fino po kr.: 40, 60, 80, f. 1.
Uhani, fino po kr.: 50, 80, f. 1.

najfineji po f.: 1.50, 2, 2.50.

Cele garniture, zapestniki in uhani 80 kr., f.: 1.20, 1.60, najfini, f.: 2, 2.50, 3, 3.50, 4, 5.

Narokvica, fino po kr.: 50, 80, f. 1; najfineji po f.: 1.50, 2, 2, 3.50.

Ogrljaj, najfineji po kr. 90, f. 1.20, 1.50.

Medalijoni, fini po kr. 20, 40, 60; najfineji po kr. 80, f. 1, 1.50.

Glavniki z Rheinovim zlatom oplatičeni, kr. 80, f. 1, 1.50, 2, 3.

Prstani s ponarejenim zlahtnim kamenjem, kr. 30, 40, 50, 60, 80, f. 1.

Urne verige, krasne, za gospode kratke, kr. 50, 80, f. 1, 1.50, 2.

Urne vrige, take, za gospé, f. 1.90.

„ „ dolge, venecjanskega lica, f. 1.40, 1.80, 2.

Naprane igle za gospode, kr. 20, 40, 60, 80.

Predrajčne gumbé kr. 10, 15, 20, 30.

Zapestniške gumbé, kr. 20, 30, 40, 60, 80.

Zavratniške gumbé, kr. 5, 10.

Cele garniture gumb, jako fino, elegantno, kr. 50, 80, f. 1.

Malosti za k uri, krasno sestavljeno, kr. 68, 80, f. 1.

Riegerjevi prstani, pravo srebro, emailirano in dobro pozlačeno z udobljnim napisom: „Nedejme se!“ potem „Sokolski“ prstani, ravno tako z vpisom: „Na z dar!“ samo f. 1.

13 lot. punc. srebrna urna veriga, v ognji pozlačena, kratka, 3 f. 50 kr., 4 f. dolga f. 6, 7.

13 lotni srebrni medalijoni, v ognji pozlačeni, punsirani, f. 2.50, 3.

Vedno dušec kinč, iz indijskega zelišča, ki vedno ohrani svoj naravni kinč in je vsakako neprecenljiv in obče priljubljen. Ako dama z njim stopi v sobo, napolni jo vso z vonjavo.

Zapestnik 50 kr. do f. 1, 1.20, 1.50.

Uhani, 80 kr. do f. 1, 1.20, 1.50.

Ogrljaj, kr. 60, 80 do f. 1, 1.50, 2, 2.50.

Narokvica, kr. 40, 60, 80 do f. 1, 1.50.

Tudi malo premožen človek lahko je s srebernine! Najlepše, najprikladnejše darilo in vse garantiramo.

Noži in vilice iz kineškega srebra, angleška klinja 90 kr., žlica 60 kr., žličica 30 kr.

Etui s 6 noži, 6 vilicami in 6 žlicami, iz borno, krasno darilo samo f. 12!!

Izključljiva last in zaloga slovanske kupčijske hiše

Traugott-a Fettel-na

na Dunaji, verlängerte Kärntnerstrasse, Nr. 57, Kärntnerring Nr. 2.

O z n a n i l o.

Lekarnica, ki se ima v Črnomlju na novo odpreti, in pa že z najboljšim vspehom delajoča lekarnica v metliškem mestu na Kranjskem se daje prostovoljno v najem. Več in natančneje se izve pod napisom: Lekarnica (apoteke) v Metliki (Möttling) na Kranjskem. (2)

Epileptični krč (božjast)

pismeno zdravi specialni zdravnik za božjast doktor O. Killisch v Berlinu,

zdaj: Luisenstrasse 45. — Ozdravil jih je že nad sto. (40)

Josef Weiss,

(5)

lekarnica „Zum Mohren“ na Dunaji, mesto, Tuchlauben, Nr. 27 priporoča čestitemu občinstvu naslednje predmete:

(Po pošti se blago razpošilja le če se priloži 15 kr. a. v. za ambalažo).

Pâte pectorale. Od lekarničara Georgé na Francoskem. Prsne table zoper hripo, kašelj in zagrljenost. Cena ene škatlje 70 nkr. Če se vzame 12 škatljic, se odpusti 25 percent.

Algontine. (Zobna voda, ki na hip vstavi bol.) Do sedaj edino skušeno sredstvo proti zobobolu; pomaga hipoma in nima v sebi nikakoršnih ostrih ali kislih tekočin, tedaj se tudi za otroke rabi. Sklenica 70 kr. — Pri 12 sklenicah se 20 percentov odbije.

Kilno mazilo. Posebno dobro za kilo (modron); napravlja in priporoča dr. Krüsi, praktični kilni zdravnik v Basel-u. V pušicah iz kositarja s popisom vred. Cena 3 gld. 50 sold. a. v.

Olje za lase iz kina-skorje, da se pomnože in krepijo lasi. Škatljica 87 kr. a. v.

Balzam za ozebo, v lončkih po 50 kr. a. v., kateri tudi pri zastaranih ozeblinah kolikor mogoče hitro bolečine utolaži in popolnoma ozdravi; po mnogoletnih skušnjah si je pridobil ta priporočljivi pripomoček občno zadovoljstvo.

Štupa za kašelj in hripo. Dr. Quarin. Izvirne škatle po 65 kr.

Olje iz toričnih (Kletten) korenin.

za lase; v sklenicah po 40 kr., dvanajstorka 25 pret. ceneja.

Seehofer-jev ogerski balzam za rane in želodec. Ta balzam je že nad 40 let obče priljubljen zaradi svojih izvrstnih moči in nizke cene. Sklenica z navodom 40 kr., dvanajstorka 20 percent ceneja.

Tablice za gliste od dr. Callon-a. Te tablice se priporočajo kot gotov pomoček proti glistam. So prav prijetnega okusa, in se dadé otrokom igrati. V škatljicah z navodom 40 kr., dvanajstorka 20 pret. ceneja.

Cachou aromatisé za to, da ne diši slabo iz ust po puhanji tabaka, po jedi, vinu, pivu ali drugih močnih pijačah; neobhodno potreben, kader se ima iti v olikane družbe, v gledišče, na ples, v salon itd. Ti cachou obstoje iz čistih, zdravju celó neškodljivih rastlinskih delov, in obvarujejo zobe, da ne gnijejo in ne bolé. Vsakikrat kader se hoče ta pripomoček rabiti, vzame in zveči se ena kroglica (pila), in neprijetni duh je zginit. V škatljicah po 70 krajc. (soldov).

Pristno (pravo) olje iz turinovih jeter napravljeno. Priznано je to olje kot naj-

boljše zdravilo za vse prsne in plučne bolezni. Sorte je izvrstne in čistega okusa; sklenica po 1 gld. in 1 gld. 80 kr., dvanajstorka 25 percent ceneja.

Francosko tekoče barvilo za lase, barva vsakoršne lase, kakor kdo hoče, črno, rjavo ali belkasto in sicer v 10. minutah stalno; moč tega barvila je že obče znana in ne potrebuje priporočanja. Priprava za barvanje, to je, 2 ščeti in 2 skledici, 50 kr. Ena sklenica razpuščenega barvila za lase 2 gld. a. v.

Esencija za oči dr. Römerhausen-ova, za obvarovanje in zboljšanje vida. — Ena sklenica s podukom vred 3 gold.

Augsburška živeljna tekočina (Lebensessenz) od dr. Kiesow-a. Se posebno priporoča proti trajajočemu telesnemu zaporu, slabemu prebavljanju in zlatej žilici. Skleničica z navodom 50 kr. in 1 gld., dvanajstorka v izvirnih malih zabojih 25 percent ceneja.

Eau de Botot. Aromatična ustna voda, izvrstno in obče priljubljeno sredstvo, kedar zobje bolé, gnijó, ali iz ust smrdi. Sklenica 50 kr.

Ess-bouquet, jako fina vonjava za robce in perilo sploh. Cena sklenici 1 gold.